

PROZA

Milan Dekleva

Pimlico

(dvoje romanesknih prizorov)

KRVAVI ČAJ, GLOBOKA BANALNOST

Menda je število dramskih situacij omejeno, videla sem resno razpravo še bolj resnega strokovnjaka, ki mi je ponujal številko šeststo tisoč. Nič čudnega, da je moje življenje, ki je *realnejše* od odra, omejeno na le nekaj prostorskih leg: kabinet, v katerem sedim, učilnica, Matjaževo stanovanje, nekaj gostiln, kjer ga čakam ali kamor ga grem iskat, par gledaliških dvoran in galerij. Svet se zapira, zame je bil razprt le takrat, ko sem imela štipendiji in sem študirala v Parizu in Rimu. Kako sta mesti dišali! Velikanska eksotična sadeža sta spremenila ustroj mojega telesa in duše, postala sem sestavljena iz bleščečih krvavih kapljic, samomislečih zrn, kakor granatno jabolko, vitraž, v katerem se prelamlja izkušnja sonca v posvetitev ljudi. Kako sta mesti dišali, *namazali* sta se name kot marmelada na svež kruh, použivala sem ju in onidve sta použivali mene, dobesedno, obrusila sem si noge na njunih bulevarjih, trgih in uličicah, obrusila noge, zgladila jezik, izostrila ušesa, poglobila oči.

Odprem knjigo, ki leži na robu mize, polistam, ne da bi kar koli iskala, *Oko žensk, razplasteno, mesečasto. To oko iz sanj, ki se zanj zdi, da nas vpija, in pred katerim se samim sebi zazdimo PRIKAZNI*, besede mi naježijo kožo, kaj je to, Antonin Artaud, O balijskem gledališču. Kako sem lahko pomislila, da se svet zapira? V trenutku, ko sem razmišljala o *vonju* daljnih

mest, o *eksotičnosti* minule izkušnje, mi je naključje ponudilo izhod iz sesirjene brezbarvnosti mojega kabineta. Dvignem glavo, se zazrem skozi okno v zelenico pred akademijo, na njej stoji nekaj kipov, ki se niso *posrečili* in se mi zdijo jasni znaki, opozorila, da *na tak način dame že ne bomo spravili v krošnjo*, pozornost mi pritegne *daljni plan*, okraستا vila, ki je bila nekoč obdana z vrtom, zdaj pa stoji zabetonirana ob cesto, široko cesto, ki se na levo pogloblja in teče, kot vem, pod železniško progo v bogatinski del mesta. V tej hiši se je, tako so pisali časopisi, zgodil gnusen umor, ljubljanski Jack Razparač je ubil nedolžno žensko, ki ga ni videla nikoli prej in nikoli pozneje, še zdaj, ko gledam pročelje vile, se mi zdi, da se je drži nesreča, da je njena preteklost vtisnjena v hišno številko, v grme hortenzij, ki kipijo izza ograje, v osenčenost štukatur, v nagib napušča. Matjaž je o hiši napisal lepo pesem, bil je pretresen nad dogodkom, napisal je song o *nesmiselnosti* dogodka. Ampak, ali ni bil dogodek globoko *smiseln*, tako za žrtev kot za krvnika, grozno, fej. Z roko si moram zasloniti oči, šele zdaj lahko odtrgam pogled od hiše, odrinem Artauda, vstanem, priprem okno, iz predala vzamem ključ, odprem vrata, stopim na hodnik, zaklenem.

Na hodniku vlada pravi Babilon, študentje stojijo in posedajo v gručah, podobni pisanim grozdom, se pomenkujejo, spoprijateljujejo, zaljubljujejo, odtujičujejo drug od drugega, si začenjajo zavidati in se sovražiti. Koliko glagolov, koliko *akcije* v drobni sekundici, Jean Claude van Damme je amater, pa če njegov van, kar najbrž izvira iz *vanity*, pišeš z veliko ali z malo začetnico. Ko stopam mimo vozlišč mladih usod, se smehljam, nekateri študentje in študentke me pozdravljajo, drugi se zame ne zmenijo, na stopnišču, kjer hodnik zavije, opazim Jonasa, stoječega na preprogi, stkani iz pobarvanih čevljev! **Razstava, gospa profesor**, prešerno zavpije in razporeja čevlje, tako da imajo tla zares utrgan videz, zdi se, kot bi množica obiskovalcev zapuščala športni stadion in se, v trenutku, ko topota po stopnicah, dematerializirala, odfrčala v nebo. **Razmišljal sem o tistem, kar smo se pred dnevi pogovarjali v ateljeju, površina, saj se spominjate, odsev notranje dramatične dinamike teles. Aha**, ga pogledam, potem se z očmi sprehodim po kričavo poslikanih čevljih, zamisel je imenitna, vtis celote postaja hipnotičen, dejstvo, da je sleherni eksponat nekaj posebnega, mi ne dovoli, da bi zaustavila pogled, tako da moje zaznave postajajo begave in v meni narašča občutje *odsotnosti, temeljne odsotnosti*,

občutje, ki ga je Jonas s svojo instalacijo skušal izzvati, **razloži, Jonas. No ja, saj nima smisla preveč filozofirat**, se mi nasmehne, **čevlji brez noge je popolna površina. Sijajno**, ga pohvalim, **dobro bi bilo, da projekt dokumentiraš, imaš kamero? Si jo bom sposodil**, pokimam mu, **želim, da bi o instalaciji govorili na vajah, čestitam.**

Hvala, slišim za seboj, ko se previdno, izogibajoč se gosto postavljenim čevljem, prebijam po stopnicah. Ko prestopim zadnjo, se ozrem, iz žabje perspektive mi prostor daje povsem drugačen pogled, presenetljivo, da šele zdaj razumem stopnišče kot *areno človekovega povzdigovanja in sestopanja*, v grškem ali inkovskem smislu, tako najbrž doživljajo svoje vzpone alpinisti, razcepljeni na nebo in zemljo.

Na zelenici pred akademijo me preseneti blag mrak, ki se spušča na stvari, *razburljivi* junijski mrak, ki z vonjem daljave razdraži sluznico in ljudi spreminja v konje. Zasmejem se, ljudje smo bili najpoprej konji in šele potem primati, seveda, zdaj razumem verze *Spomni se, otrok, kako skrivnostno sta spojeni narava in zgodovina sveta in kako različna je vzmet duha pri slehernem ljudstvu na zemlji*, pesem Lipicanci imam obešeno v ateljeju ob podobah Leonardovih konj v gibanju in jo znam na pamet.

Ko se ustavim pred hišo, v kateri je Matjažovo stanovanje in je že nekaj časa tudi moja hiša, pomislim, da ga na tako mil večer ne bo doma. Okna so temna, ali mi ni nekaj govoril o tem, da se dobi z Mitjem, prvič po tistem pogovoru, ki sem ga slišala le delček, saj sem ušla iz sobe. Nimam pojma, kaj ga je razkačilo, o tem sploh ni hotel pripovedovati. Potolažil se je šele včeraj, ko je bral Mitjevo oceno *Dotikov*, kakšna sreča, da je izšla, najbrž mu je vlila malce samozavesti za današnje televizijsko snemanje. Upam, da bo pri sebi, televizija mu gre na jetra, ga že vidim, kako se ga bo nažrl in kako se bova sporekla. Ma kaj sporekla, usekala.

Grem v vijolično, sicilijansko modro svetlobo onstran ceste, mimo lekarne, ki so jo pravkar zaprli, od daleč gledam v osvetljene stožce luči na gostilniškem vrtu, a tam ga ni. Pri Romeu, me prešine, rekel je, da se dobita pri Romeu. Tam, pri *Romeu in Juliji* poseda vsa svojat, ki v Ljubljani da kaj nase, ampak Matjaž me še nikdar ni peljal tja, midva pač nisva Romeo in Julija. Mogoče sva za kak trenutek bila, na primer v londonskem *undergroundu*, sedeč na razcefranih sedežih, iz katerih je mezela umetna žima in ustvarjala, skupaj z ugasnjenimi čiki, smrkliji in madeži krvi fantastične

frotaže človekovega propadanja, frotaže, kakršne je pred več kot pol stoletja, a z drugačno imaginacijo, z vero, da je izhod v blodni globini človekove *predzvesti*, snoval Ernst in čigar dela sva si ogledala v Tatu. Matjaža je zaskrbelo, da sva se izgubila, sedla na napačno podzemsko, **Pimlico**, je prebral napis, ko je vlak zapeljal na postajo, **Nastja, nekaj je narobe**, zasmejala sem se, bilo mi je vseeno, kje sva, očaral me je zvok besede *pimlico*, zame je označevala neznano otroško igračo, okroglo in napihnjeno, šuštečo in poskakujočo, nekakšnega križanca, sparjenca med dvesto petdeset kilogramov težkim kanarčkom in slonom z jagodami v očeh. Zaradi zvena besede *pimlico* sem začutila nežno pripadnost Matjažu, poljubila sem ga na vrat, a on mojega čustva ni zaznal, vstal je in *začel* odhajati, poljubila sem *vrat v odhajanju*, podoba se mi je zazdela noro smešna, še dolgo po tem, ko sva stopila na peron in iskala izhod iz *pimlica* sem se smejala, da me je bolela prepona. Ko sva se vrnila v Ljubljano, sem z užitkom ustvarila kip *Vrat v odhajanju*. Iz debelega sapnika, sestavljenega iz kolobarjev, podobnih narezani sipi, pripravljeni na pariški način, so rasli šopi las, podobni oguljenim palmam, ki stojijo na odru Cankarjevega doma ob podelitvi Prešernovih nagrad. Sapnik je bil pri vrhu prerezan, vanj sem vstavila otroško piščalko, ki je zabrlizgala vsakič, ko se je vanjo usmeril in pihnil premikajoč se ventilator. Sipasti sapnik je za seboj, na vrvici v barvah slovenske tribojnice, vlekel otroško igračko *pimlico*.

Pot, ki me vodi k reki, v stari del mesta, se rahlo spušča, večer je poln kontrapunkta *ležernosti in erotike*, rada bi bila močno, tako močno zaljubljena, da bi mi reka tekla med stegni, pomlad je huda reč, na nabrežju cvetijo kostanji, s temnorjavim medenim vonjem, zavijem okrog stare hiše, ki so ji pred leti, ko so širili ulico, odrezali vogal, tako da del napušča smešno strmi v prazno in pred ujмами varuje nestvarno, nepovrnljivo minulost. Morda pa so tako hoteli *duhci zemlje*, pomislim, spomnim se, da so rezali vogale hiš stari Kelti na Irskem in Valižanskem, tako so hoteli preprečiti, da bi nad svoja domovanja priklicali slabo voljo duhov, kajti tudi duhovi so si, tako kot za njimi ljudje, izhodili natančno določene poti, po katerih so se, našim očem sicer nevidni, gibali. Gibali? Hodili? Se sprehajali? Po kakšnih opravkih? So se tudi duhovi na *duhast* način skrivoma ljubili in se varali? Dvomim, duhci si vendar nimajo *na kaj* natakniti rogov.

Ko prečkam most, mi hladen zrak, ki se dviga z vode, oblizne gole noge, brbončasto, pasje, reka me opozarja, da je gibanje zmeraj na strani življenja in zato *hladnejše* od entropične pregretosti mirujočega zraka, še enkrat zavijem, tokrat vzdolž drugega brega, ki ga osvetljujejo sicer nove litoželezne svetilke, posnemajoče stare plinske leščerbe. Želja po preteklosti, večni človekov *pleonazem*.

Že od daleč zagledam na vrtu Romea sedeti mojega Capuleta v družbi z Mitjem, začudim se, kako mlad in visok je novinar. Na mizi, *pred Matjažem*, stoji buteljka vina, upam, da ni devetnajsta, pridem do njega, **nič nimam proti računalnikom, če jih ljudje uporabljajo za raziskovanje zvočnih izvorov in razširitev glasbene občutljivosti, ampak tehno je nekaj drugega, to je le nizanje že narejenih zvočnih klišejev**, misel mu še vedno lepo teče, hitreje kot vino, tako je zatopljen, da me sploh ne opazi, **hej, kako je šlo?** vprašam in gledam Mitjo, Matjaž utihne in se ozre vame, po njegovi kretnji, ki ima v sebi nekaj *mesečastega*, spoznam, da je že precej trd. Mitja vstane, se mi nasmehne, odmakne stol, da bi lahko prisedla, Matjaž si, meni nič tebi nič, nataka vino v kozarec. **Ti kreteni**, reče s spačenim obrazom, **te zblojene pizde so, še preden smo posneli zadnji komad do konca, ugasili ozvočenje in reflektorje in odšli iz studia, si predstavljaš?** Izdihnem, vdihnem in še nekrat izdihnem, čemu? Matjaž se malček zamaje od razburjenja, **ker je bila ura štiri in je bilo zanje konec šihita in naj se kar pozanimamo pri sindikatu, če nam kaj ni všeč**. Postane me strah njegove jeze, **kaj pa prej?** vprašam, a samo naveličano zmaje z roko.

Pomoč pride z druge strani, nenadejano, Mitja se nalahno dotakne mojega komolca in reče, **bilo je v redu, bil sem v režiji in poslušal posnetke, nekaj stvari so odigrali antologijsko. Kaj nista bila z Matjažem zmenjena tukaj, pri Romeu?** Ja, reče Mitja, **a zdelo se mi je, da bodo Feniksi briljirali in sem jih hotel slišati**. Grlo se mi zadrigne od jeze, **no, slišiš, zapiham v Matjaža, nobenega vzroka nimaš, da se nalivaš kot kakšna krava. Ej, mama, nobenega vzroka nimaš, da vpiješ, nisem noseč**, mi besno odgovori in zvrne kozarec.

K mizi pride natararica in me vpraša, kaj bi rada spila, **ne vem**, rečem, ona kar stoji in bulji vame, **prinesite mi čaj. Kakšnega?** zavije z očmi, **domačega, iz Matjaževe krvi**, rečem, razburi se in nekaj mrmra v brado,

potem pa spoka svoj sitni ksiht iz mojega zornega polja, Mitja se zasmee, vau, kakšno krvoločno žensko imaš, Matjaž, še dobro, da nisi težkome-talec.

Pogledam ga, obraz ima obsijan s pretresljivo *enostavnostjo*, iz njega veje *preprostost*, skrivno prijateljstvo z življenjem, *razumljivost* bivanja. *Globoka banalnost!* Ja, globoka banalnost, ki nima ničesar opraviti z neumnostjo: neumnost zaničujem. Fant je čisto nasprotje Matjaža, antipod presnetega pesniškega komplikatorja, ki si mora v koleno zvrtni luknjo, da lahko govori o lepoti. Mitja sedi, razmišlja in doživlja stvari kot rastlina, z neposrednostjo telesa, prepričana sem, da gre za posebno vrsto osmoze, kakršne biologija še ni odkrila. Nasmehne se mi, čuti, da razmišljam o njem, mogoče pa igra, mogoče ima z mano skrivne načrte? **Matjaž je, kakršen je, ne glede name in nate**, rečem. **Vem**, se oglasi in iz kozarca, v katerem je sok, previdno odpije požirek, kot bi se bal, da se ne bo poškodoval, **samo drobna šala. Šala brez krčmarja**, se zahohoče Matjaž, **a zdaj se bosta kar vpričo mene šalila z mano? S tabo**, mu odvrnem, **se ne da šalit. Laže se je podmorničarjem šalit s torpedom**. Ne vem, kaj me popade, pretegnem se kot mačka, da bi Mitja videl, kako dobre prsi imam. Kar z njim bom šla, pomislim, kdo se bo ukvarjal z Matjaževo tečnobo tečnobasto?

MED FANTOMI IN SANJAČI

Mitja me je zaskočil takoj, ko smo prišli iz studia, bil sem besen, ker nismo mogli posneti vseh skladb. **Rekla sva ob sedmih, pri Romeu**, se obregnem, **kako si lahko prišel noter? Delam tudi za televizijo, mi lahko poveš, s čim sem te užalil, da se me izogibaš kot garjavca?** Edi, Miha in Boris se ustavijo ob meni, postane mi nerodno, **pozabi**, zamahnem z roko, **ne gre zate, trop zabušantov tamle noter me je volje, bi šli Feniksi z mano v ogenj po eno pijačko? V Turistu delajo v treh izjemah, vklju-čno z ležečo postrežbo, ne tako kot na televiziji.**

Ko stopimo na ulico, je sonce še visoko, skoraj vroče je, poletje pred poletjem. Usedemo se za mizo ob majhni fontani, naročimo vino in slatino, takoj izpraznim kozarec, za njim še drugega in za povrh velik kozarec kisle

vode. Edi se igra pantomimika in kaže Mihi in Borisu, kako so tehniki izklopili in pobrali kable, od smeha se držita za trebuh. Mitja sedi ob meni, resen in molčeč, med prsti zvija papirnat prtiček, potem reče, ne da bi me pogledal, **si bral mojo oceno v Magazinu? Prikimam, hvala za Cohena, si mislil resno? Ja, vzdihne, ampak to ve le malo ljudi, ker tebe v glasbenem biznisu pač ni, pojavljaš se preveč poredko, kot slaba vest ali fantom. Primerjava se mi zdi zabavna, jaz sem fantom tudi privatno, v intimnem življenju. V intimnem življenju, kaj naj to pomeni? V ljubezni, če hočeš, rečem in se mu smejim. Smejim se navzven, navznoter pa mi ni do smeha, v prsih se mi nekaj zadrigne, moje razmerje do Nastje postaja privid.**

Zvija prtiček in razmišlja, **se ti je zadnjič povetil nos, ker sem dejal, da vaša generacija ni naredila nič?** Gledam ga in razmišljam, kaj me moti, je to *samozadostnost*, je to *utirjenost* v trmasto nespremenljiv sistem čutenja in presojanja? **Saj ni, pomolčim, saj ni nič naredila. Ena od generacij se je morala žrtvovati in ne narediti nič, veš, zakaj?** Gleda me in čaka, brez razburjenja. **Zato, zdi se mi, da me v resnici sploh ne poslušča več, zato, da se je zdelo, kako velike stvari je naredila vaša generacija. Jaz nimam generacije, preprosto reče, obmolkne, zvija prtiček.** Razčlenjujem prepričanje, ki sem ga izpovedal, iščem vzroke naše *amputiranosti*, generacijske *pohabljenosti*. Večina mojih kolegov ni naredila nič *takrat*, v dneh, ko je prisegala na *spontanost* in *nepremišljenost* bivanja, pozneje je bila presneto uspešna. Prijatelji in znanci so se prerinili na odgovorne družbene položaje, zasedli vodilna, dobro plačana mesta v politiki in gospodarstvu, danes pomenijo *smetano* liberalistično usmerjenega slovenstva. **Najbrž se ne razumeva, rečem Mitju, predstavniki moje generacije so veliki šefi in spoštovani državniki. Je to zate nič? Nikakor, odloži prtiček, v mislih imam tvoje besede estetično namesto etično.**

Sonce leze v zaton, čeprav ga z dvorišča, skritega za visokim hotelom, ne morem videti, vidim sence na prelepi hiši onkraj aleje, zidane v novorenesančnem slogu, dolge sence razgibanega portala, čutim zrak, ki zatrepeta *pred* mrakom, **dejstvo je, slišim odmev svojega glasu, kot bi govoril iz krste, da je bilo estetično kot etično mogoče, čeprav le za nekaj dni. Mogoče je bilo, dokler je tako ravnala celotna generacija. Pozneje, ko je bilo gibanja konec in so kolegi začeli funkcionirati znotraj**

utečenega sistema, ko so se začeli vesti kot uporabne vrednosti in predmeti, se je zamisel podrla. Tisti, ki smo na položaju estetskega vztrajali, smo se spremenili v žive mrliče, kajti estetsko je začelo dobivati pečat neetičnega. Razumeš, kaj hočem reči?

Za mizo je nastala tišina, Edi je prenehal pokati šale, Feniksi so se zazrli vame. **Matjaž**, se je oglasil violinist, **a spet obujaš spomine na partizanska leta?** Miha in Boris se smejeta, **točno**, rečem zelo resno, **še vedno najboljši del mojega življenja**. Feniksom zamrzne smehljaj na ustnicah, Edi pogleda na uro in zgrabi kovček z glasbilom, **madonca, pozen sem, na srednji glasbeni imam še eno vajo**, vstaneta tudi Boris in Miha, vržeta denar na mizo, se poslovita, tudi onadva imata neodložljive opravke. Sence na novorenesančni stavbi so padle prek ceste in jo zagrnile v skrivnost predvečerja, Mitja nemo sedi ob meni, zvrnem kozarec vina in poslušam pomirjujoče pljusketanje vode iz male fontane. **Razumeš, kaj sem hotel reči?**

Odkima, iščem ustrezne besede, a jih ne najdem, svet zdrzne v čudno neoblikovanost in neartikuliranost. **Poglej me, pa ti bo jasno**, nazadnje s trdom izmomljam, **jaz sem živ mrlič, poslednji Mohikanec, fantom iz leta osemindeset**. Mitja molči, najbrž tehta moje besede, **ja no**, reče, **to je cena za tvojo izvirnost**. Vino nalijem kar v veliki kozarec, tistega, ki je namenjen slatini, in ga izpijem do dna. **Visoka cena, Faust je imel od svoje kupčije vsaj nekaj zadovoljstva**. Vino mi ne gre v glavo, ampak me v glavo *useka*, pof, tako se zgodi, če je človek napet in utrujen, pomignem natararici, **plačam, bom jaz**, reče Mitja, primem ga za roko, **pusti, že tu na mizi je dovolj denarja, greva k Romeu**.

Kakšen poslednji Mohikanec, poslednji blefer, še Zvone je resničnejši, manj *fantomski* od mene, upočasnim korak in začnem razmišljati v ritmu hoje, dostikrat pomislim na to, kako žalostno je, da ne čutimo svojega premikanja skozi prostor, čutijo ga le še črnici, dovolj je, da pogledamo kakšno dobro mulatko, poliritmijo njenih prsi, ramen, pasu, bokov in nog, poliritmijo, s katero *razkosava* zrak in ga vrtinči v magični spomin na *erogenost* sveta. Ena sama mulatka *izswinga* karneval vitalizma, mi pa se ukvarjamo z bledečo evropsko izmozganostjo, s krpanjem imperialnih orakljev, s *Sanjačevimi slovesi od devete dežele*, s *Poskusi o utrujenosti* in *Poskusi o džuboksu* in podobnimi mrtvoudnostmi. Kdo je že to napisal? se vprašam, zbega me spoznanje, da se nikakor ne morem spomniti avtor-

jevega imena, čeprav ga *jasno vidim* pred seboj, lase ima svetlorjave in na vratu malce zavihnjene navzven, pod nosom monarhično urejene brčice, okrog oči samozavestne gubice, mož je sloke, asketske postave, igral sem na pisateljskem srečanju, kjer so mu podelili mednarodno nagrado, še pred nastankom naše države, večkrat sem ga videl na televiziji, spremljal sem izvedbe njegovih odrskih del. Dan potem, ko sem ga videl na literarnem večeru, sem ga srečal še enkrat in to snidenje je bilo precej zanimivejše. Šel sem peš prek Krasa, iz Štanjela prek Hruševice in Kobjeglave proti Komnu, bil je hladen, z burjo prepihan jesenski dan, dan *žarečih* vinogradov, ko mi jo je primahal naproti, kar iz gmajne in čez obronke njiv. Pomahal sem mu, on pa se je zasukal v ostrem kotu in brez besed potonil v pokrajino, se spojil z rumenozelenimi lisami požetih travnikov in z zamolklorjavimi zaplatami sveže obrnjene zemlje, pripravljene na počitek. Kako, da sem pozabil njegovo ime, na um mi kar naprej prihaja Vaclav Havel.

Z Mitjem zavijeva proti Prešernovemu trgu in Tromostovju, na stopnišču Frančiškanske cerkve poseda mularija, med njimi krožijo steklenice in jointi, brez zveze se smeji in si skušajo povedati, kako so si všeč, kako se jim vse totalno fučka, ker so mladi in je devetdeset odstotkov ljudi starejših in bolj zagrenjenih in na splošno zajebanih. Saj ni res, da brez zveze, **prav imajo**, rečem Mitju in pokažem z roko, on pa le zmigne z rameni.

Ko stopam čez most, sem še vedno malce pijan, *komajda* pijan, nekdo me je učil, da pijan ne smeš čez vodo, ker te reka dotolče, ampak mene začara pogled na njen zavoj, s katerim se, v elegantnem loku, ogne grajskemu griču. *Najljubeznivejši roman je reka, ki hiti, le utopljenec zna na pamet vse strani.* Moja Nastja, moja reka, kako naj te zadržim v dlaneh? Vrbe ob Ljubljani so že odcvetele, zdi se mi razburljivo, da liste poženejo neposredno iz cvetov, na podoben način kakor češnje. Večina miz pred Romeom je zasedenih, večer je izjemno topel, z Mitjem najdeva prostor in se usedeva. Barva neba se iz minute v minuto spreminja, drsi iz azurne v črno, znova pijem in nisem več prepričan, če gre le za minute, za hip se mi zdi, da sva z Mitjo za mizo že celo večnost, **koliko je ura?** Pove mi, pomislim, da bo Nastja kmalu prišla. Ampak potem, ko Mitju razlagam, kako tehno nima nobene zveze z glasbo, naenkrat stoji ob mizi in v hipu mi postane jasno, da je jezna, ker sem preveč pil, in da je jezna, ker je nisem opazil, in *to* razjezi mene. Jezi me celo to, da je lepa, jezi me, da ocenjuje položaj buteljke na mizi, da takoj opazi Mitjev sok, s katerim uničuje svojo mladost

in z njim zastruplja okolico. Ko bi ti vedela, Nastja, koliko pesticidov je v sadju, pomislim, ampak ne izrečem. Nastja me vpraša, kako je šlo, in tudi njeno vprašanje me razpeni, vzkipljivo začnem predavati, kakšne kriminalne pičke so televizijci, vsi po vrsti, od urednikov do snažilk, ampak Mitja opazi, da se temperatura nevarno bliža vrelišču, poseže vmes in pove, da smo kljub težavam odigrali nekaj antologijskih štikelcev. No vidiš, se v Nastjinih očeh zabliska očitek, **nobenega vzroka nimaš, da se nalivaš kot kakšna krava.** Dejstvo je, da se v resnici počutim kot krava in to me dodatno razburi, **ej, mama, nobenega vzroka nimaš, da vpiješ, nisem noseč,** ji zabrusim nazaj, to je ves humor, ki ga spravim skupaj.

Nastja se usede in, natančno čutim, preneha misliti name, še kozarcev, ki jih izpraznim, ne šteje, nekaj skuša koketirat z Mitjem. Ko pride natarica, ji, čisto mirna, spominjajoča me na eno izmed Budovih preobrazb, reče, naj ji prinese **domač čaj z Matjaževu krvjo.** Zlobno, pomislim, tako gre to v utrujeni ljubezni, zob za zob, kurje oko za kurjim očesom. Mitju se njeno naročilo ne zdi prav nič zlobno, ampak, nasprotno, precej zabavno, zareži se, privošljivec, **ti imaš pa krvoločno žensko, čudno, da nisi postal težkometalec.** Tokrat se Nastja potegne zame, **Matjaž je, kakršen je, ne glede name ali nate,** a v načinu, kako izreče stavek, v načinu intonacije slišim jasen očitek, to, da sem tak, kakršen sem, pomeni, da sem absolutno *neprilagodljiv* in torej *nesposoben* ljubiti. Mitja se nekaj izmotava, češ da se je le šalil, meni gre vse skupaj na jetra, **šala brez krčmarja,** zarenčim, **a zdaj se bosta kar vpričo mene šalila, a mislita, da sem vajin prizadeti otrok?** Ne vem, ali sem na glas izrekel cel stavek, morda le začetek? Znova sem pijan, a bolj od jeze kakor od vina, kar glej ga, novinarja, glej, kako enostavno zna izpeljat stvari, takega bi potrebovala! **S tabo se ne da šalit,** reče Nastja in gleda mimo mene, kot bi bil prazen zrak. S pestjo usekam po mizi, **ja, rečem, točno tako, najbolje za vaju, da gresta in si poiščeta koga, ki se zna šalit, zakaj pa ne,** se nasmehne Nastja, če se Mitja strinja. **Zakaj to počneš?** vpraša Mitja, a zdi se mi, da gre za retorično vprašanje, saj vstane in pospremi Nastjo med mizami na pločnik. Ne zanimata me, si rečem, ne zanimata me, mika me, da bi pogledal za njima, da bi skočil k Nastji in ji rekel, naj mi oprosti, ampak *fantomi* ne znajo prosjačit, prisilim se, da glave dolgo dolgo ne premaknem.